

Amb passos descompassats cap a una meta comuna

La segona edició de la Cursa de la Dona de Figueres supera amb escreix la prova del debut

Tres. Dos. Un. Piiip! Tret de sortida de la segona edició de la Cursa de la Dona de Figueres, el diumenge dia 12 de novembre. Una marea rosa formada per 4.715 dones estan preparades per encarar els cinc quilòmetres d'aquest recorregut. I l'asfalt del carrer Nou sent el pes de la il·lusió de totes elles. La il·lusió d'unes dones amb passos descompassats que corren cap a una meta comuna: vèncer el càncer de mama.

Des d'un primer moment ja es van diferenciar dos grups dins de la colla de dones: les que corrien i les que caminaven. Superant amb escreixos la xifra de persones inscrites l'any passat, que varen ser 3.315, les gairebé 5.000 dones que feien la cursa aquest any es van posar en marxa amb molta energia. La Cursa de la Dona de Barcelona, que se celebrava el mateix diumenge, no va restar participació en aquest esdeveniment, que va anar tot rodat.

El dia ajudava. El sol va ser el protagonista indiscutible de la jornada. En aquest primer tram de la cursa es va poder veure com moltes dones s'anaven desprenent de peces de roba a mesura que anaven agafant més bon ritme. Els bufs roses que oferia el Grup Iris anaven desapareixent del coll de les dones. Amb les inscripcions i la venda de productes addicionals, les organitzadores d'aquesta Associació van aconseguir una recaptació de com a mínim 40.000 euros.

Una part d'aquest pressupost, tal i com es va fer l'any passat, anirà destinada a la investigació. En la primera edició, un total de 6.000 van anar cedit a l'Institut d'Investigació Biomèdica de Girona, el pagament de tractaments de limfoedema, teràpies integratives de reiki, Flors de Bach, massatges i reflexoteràpia, classes de Chi Kung i tallers d'alimentació.

La Pujada del Castell conformava un punt crític de la cursa. La pujada sempre demana més energia i potència. Amb esforços i temple, però, la marea seguia endavant forta i decidida.

En punts com aquest s'agraïen els entrenaments previs al diumenge. Hi havia qui s'havia preparat de manera autònoma, programant-se sessions individualment, però també qui ho havia fet en grup. El Grup Iris, juntament amb el Club d'Atletisme de Figueres i Adrián Manzano, havien preparat uns entrenaments previs per tal de millorar la resistència física de les dones amb l'objectiu de fer front al recorregut de cinc quilòmetres.

Una vegada al carrer de la Jonquera, va arribar la recta. Aquest tram deixava veure que el cansament, en moltes

corredores, ja era una realitat. "Seguiu endavant, que ja acabeu!", ens animaven els voluntaris. I la veritat és que aquestes paraules es transmetien en una acceleració momentània. Enguany va haver-hi 75 voluntaris, i van ser els encarregats de dinamitzar la cursa, ajudar a tallar carreteres i senyalitzar el camí, i també de repartir avituallaments un cop acabada la cursa.

Més endavant, al carrer Peralada, la lleugera baixada s'agraïa. Ajudava a omplir el pit d'aire per encarar el tram final.

N'hi havia de tot tipus. Rodons, caiguts, fermes, grossos, petits, subjectats, lliures... La qüestió és que els pits de les dones de la marea rosa anaven avançant junts amb la voluntat d'unir-se a la lluita contra el càncer de mama. Amb un somriure a la cara, moltes participants corrien tenint ben present el nom de persones properes que han patit aquesta malaltia. Gràcies al Grup Iris, moltes corredores han pogut sentir-se participants en la lluita de totes elles contra aquest tipus de càncer que afecta tantes dones.

Crits. Aplaudiments. Ànims. Tots aquests eren els elements del còctel que motivava a les participants a seguir endavant amb un somriure a la cara. Girant el cap veia dones de totes les edats i condicions. Des de noies joves amb el grupet d'amigues de l'Institut, colles d'amigues de la tercera edat, o fins i tot mares amb cotxets. I, naturalment, la Carme Palacios, una dona de 93 anys que també va fer el recorregut.

S'acostava l'arribada. Ja se sentien els batecs de la plaça Catalunya. L'arribada de les participants va ser sota un dia calorós i agraït en el qual les últimes passes abans de la meta semblava que anessin al compàs dels aplaudiments d'aquells que animaven des de l'altre costat. La primera en arribar, amb aproximadament vint minuts, va ser Sonia Bassas. Després d'ella, va ser el torn de Laia Miret i Irene Puertollano.

Un cop a la línia de meta, va ser el moment de rebre els avituallaments i anar a rebre totes aquelles que venien per darrere. Allà, les corredores van poder reunir-se amb els homes que, tot i no poder participar en la cursa, van tenir un pes important a l'hora de donar suport i ànims a les corredores en l'últim tram.

La incertesa de l'Emma Barnés, la bebè de dos mesos que havia fet la cursa a collibè de la seva mare. L'avi que, encara amb pijama, es mirava bocabadat l'anar i venir de dones des del balcó de casa seva. Els ulls brillants d'una de les organitzadores en creuar la meta després de tants mesos d'esforços. El crit dels voluntaris que, forts, t'animaven a no defallir i a seguir endavant. Jo em quedo amb tot això. Amb el record d'una jornada inoblidable que ha demostrat que la ciutat de Figueres, junta, és imparable.

Font del document:

http://www.emporda.info/esports/2017/11/14/passos-descompassats-cap-meta-comuna/374084.html?utm_source=rss